

Biblická čtení:

Izajáš 44, 6-8: Toto praví Hospodin, král Izraele, jeho vykupitel, Hospodin zástupů: „Já jsem první i poslední, kromě mne žádného Boha není. Kdo je jako já? Jen ať se ozve! Ať to oznámí, ať mi to předloží! Od chvíle, kdy jsem navěky ustavil svůj lid, kdo mu oznamuje, co přijde a co má nastat? Nestrachujte se! Nebud'te zmateni. Což jsem ti vše neohlašoval a neoznamoval už předem? Vy jste moji svědkové. Což je Bůh kromě mne? Jiné skály není, já o žádné nevím.“

List Římanům 8, 12-25: Jsme dlužni, ale ne sami sobě, abychom museli žít podle své vůle. Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti; jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy, budete žít. Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové – dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy. Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena. Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti – ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marnosti vydal. Trvá však naděje, že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích. Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu. A nejen to: i my sami, kteří již máme Ducha jako příslib darů Božích, i my ve svém nitru sténáme, očekávající přijetí za syny, totiž vykoupení svého těla. Jsme spaseni v naději; naděje však, kterou je vidět, není už naděje. Kdo něco vidí, proč by v to ještě doufal? Ale doufáme-li v to, co nevidíme, trpělivě to očekáváme.

Matoušovo evangelium 13, 24-30.36-43: Předložil jim jiné podobenství: „S královstvím nebeským je to tak, jako když jeden člověk zasel dobré semeno na svém poli. Když však lidé spali, přišel jeho nepřítel, nasel plevel do pšenice a odešel. Když vyrostlo stéblo a nasadilo na klas, tu se ukázal i plevel. Přišli sluhové toho hospodáře a řekli mu: ‚Pane, cožpak jsi nezasel na svém poli dobré semeno? Kde se vzal plevel?‘ On jim odpověděl: ‚To udělal nepřítel.‘ Sluhové mu řeknou: ‚Máme jít a plevel vytrhat?‘ On však odpoví: ‚Ne, protože při trhání plevelu byste vyrvali z kořenů i pšenici. Nechte, ať spolu roste obojí až do žně; a v čas žně řeknu žencům: Seberte nejprve plevel a svažte jej do otýpek k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.‘“ Potom opustil zástupy a vešel do domu. Učedníci za ním přišli a řekli mu: „Vylož nám to podobenství o pleveli na poli!“ On jim odpověděl: „Rozsévač, který rozsívá dobré semeno, je Syn člověka a pole je tento svět. Dobré semeno, to jsou synové království, plevel jsou synové toho zlého; nepřítel, který jej nasel, je ďábel. Žeň je skonání věku a ženci jsou andělé. Tak jako se tedy sbírá plevel a pálí ohněm, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti vyberou z jeho království každé pohoršení a každého, kdo se dopouští nepravosti, a hodí je do ohnivě pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy spravedliví zazáří jako slunce v království svého Otce. Kdo má uši, slyš!“

Čas žně

Výklad podobenství máme zaznamenán přímo od Ježíše, ale stejně vznikají při jeho čtení další otázky. Je-li pole celý svět, kde má místo církev? Není to nějaký oddělený menší svět, ale jsme toho celého světa nedílnou součástí. V něm jsou synové a dcery Království, tedy ti křesťané a křesťanky, kteří uvěřili v Ježíšovo slovo a snaží se svou službou lidem rozšiřovat vládu jeho království na zemi, v církvi i ve světě. A tak se i v církvích mísí pšenice s plevem. I v nich jsou synové toho zlého. Sobě i světu musíme otevřeně přiznávat, že církev (kterákoli) není bezchybná a vzorná. A snažit se o

vytrhávání plevelů, o čistky v církvi, nepřináší užitek. Tím nechci říci, že církev se nemá vzájemně napomínat, ale není to její hlavní program, činnost.

Když jsem na začátku tábora jela do Trnova poprvé pole a lány krásně žlutého obilí byly všude kolem, sklizena byla jen velmi malá část. Teprve průběhem dvou týdnů našeho tábora se sklízelo víc a víc, a přesto i na závěr oněch dvou táborových týdnů občas bylo ještě nějaké pole nesklizeno. Proč to zmiňuji? Protože podobenství navozuje dojem, že žeň bude jen jedna, celková. Myslím, že to je jen zdání. Pro každého z nás přichází v životě čas žně, ale také nové setby, nového zrání. V první řadě nejde o konečný soud, ale o ten, který probíhá po celý náš život. Neopakuje se cyklicky, tedy zcela pravidelně, ale je to čas, který mi sami rozpoznáváme jako čas nám - právě mně, nebo tobě - daný, abychom v něm konali s Boží pomocí něco užitečného. Onu pravidelnost nám do něj pomocně vkládá např. církevní rok se svými svátky a vlastně každá neděle, třeba i dětský tábor. To nám však často uniká.

Být s dětmi z různých zázemí (úplné a spokojené rodiny, rodiny v sociální nouzi, ale také děti bez rodinného zázemí či neúplného a mnohdy z velmi složitého prostředí) také dává tušit, že je před nimi životní cesta s odlišnými zastaveními, řekla bych. Totéž platí o vedoucích. To je jiné, než co jsem zažívala na táborech já jako dítě. Tehdy byli vedoucími faráři a farářky, o jejichž kvality osobnostní (lidské) i duchovní se děti mohly opřít. Teď jde o hledání společných hodnot, a vlastně se učíme od sebe vzájemně.

Podobenství nás nemá nasměrovat k tomu, abychom se rozhlíželi a posuzovali druhé, zda patří k dobrým či zlým. Křesťané si především mají být vědomi Božího soudu, být si také vědomi, že zlo je v nás stejně jako dobro. Díky Pánu Ježíši a ochotě naslouchat jeho duchovnímu i praktickému vedení v životě, se můžeme z plevelů měnit v pšenici.

Se smíšenou setbou si sami často nevíme rady. Proto prosíme Pána Boha, abychom nesoudili, ale zasazovali co nejvíce pšeničných zrněk, která následně plevel z pole postupně vytlačují. Naším úkolem je neodsuzovat, nelámat nad lidmi hůl, ale překonávat zlo trpělivou náklonností a láskou. Takže podobenství nás vede k nadhledu, trpělivosti, usilovné práci a zároveň k pokoře. Posilujme se a utvrzujme se v naději, že to má smysl. Ta naděje není ale vidět, protože naděje, kterou je vidět, už nadějí není. Kdo něco vidí, proč by v to ještě doufal? Ale doufáme-li v to, co nevidíme, trpělivě to očekáváme. Kéž Boží žeň, kdy Pán Bůh sám rozdělí syny a dcery Království od synů a dcer Zlého, přijde ve chvíli, kdy plevel v nás bude minimálně.

Pšenice

Jílek mámivý